

Kapitola 1

Praha, 25. října 2006

Noc předtím, než byla v lesoparku na konci Krokusové ulice nalezena zavražděná dívka, nemohla Julie Kellerová usnout. Bylo takové ticho, že zřetelně slyšela odbíjet hodiny na věži Svatého Matěje. Kostelík byl od jejího domu vzdálený jen něco přes kilometr, ale ve dne zvuk zvonu zanikal v hluku ze čtyřproudé silnice, která obemykala vilovou čtvrť jako pootevřená obruč. Pokud to bylo možné, Julie se rušné komunikaci vyhýbala. Neměla ráda velkoměsto, jeho pachy, anonymitu, ulice poseté odpadky. Ale ve městě se narodila a dýchala smogem zamořený vzduch už čtyřiapadesát let, aniž našla odvahu k tak radikální změně, jakou představoval odchod na venkov.

Možná z Prahy neodešla hlavně kvůli svému domu v Dejvicích, na kopci zvaném Baba. Po rozvodu jí zůstala vila z počátku dvacátého století s oprýskanou šedou omítkou a balkonem, jež už léta hrozilo zřícení. Dům byl zanedbaný a rozhodně nepatřil k architektonickým skvostům, za nimiž se do okolí sjížděli turisté. Julie si přesto cenila lehce pochmurné atmosféry, která dýchala z kamenného schodiště, stoupajícího k dřevěným vchodovým dveřím s vitráží, z téměř zarostlého šterkového chodníčku, nořícího se do zahrady, a z bujné zeleně za domem, již se několik let nedotkla ruka zahradníka. Právě takovou zahradu Julie vždycky chtěla mít, ale dlouho si ji nemohla dovolit – ne dokud v domě žila se svým manželem. Ludvík téměř denně pobíhal kolem domu se sekačkou nebo zahradnickými nůžkami jako samozvaný zahradní architekt. Všechny linie živého plotu musely zařezávat, jednodlitost anglického trávníku nesměla hyzdit jediná pampeliška. Pokud Ludvík objevil osamocenou sedmikrásku, opatrně ji vyrýpl kapesním nožkem.

Byl posedlý pořádkem a disciplínou – hodnotami, které byly Julii naprosto cizí. Od rozvodu proto odpočívaly nůžky na živý plot v kůlně a Julie s požitkem sledovala, jak se příroda roz-píná, natahuje chapadla do všech stran a přetváří (nikterak originální) nápady jejího manžela k obrazu svému.

Na podzim jí výhled z okna kuchyně připomínal impresionistický obraz. Těžké větve přerostlých keřů se skláněly k zemi a listí na nich hrálo desítkami odstínů zelené, hnědé a žluté. Sy-palo se do vysoké trávy, odkud je nikdo neshrabal a kde tlelo, dokud je nepokryl sníh. Když Julie přivřela oči, nerozeznávala, kde končí keře a začíná trávník. Po kmeni staré jabloně se vinul břečťan, ohnuté větve šípku se špičkami nořily do trsů ostrice. Nechápala, jak někdo může dávat přednost pěticentimetrovému pažitmu zmučenému sekačkou a zmrzačeným keřům, zastři-ženým do nepřirozených tvarů. Kde v sobě lidé berou drzost vnucovat svoje názory přírodě, jež je stvořila? Julie celým srd-cem milovala svou svobodně bující zahradu. Kdykoli ji zapla-vila úzkost nebo se vrátily zlé vzpomínky, uklidňovala se po-hledem na širokou škálu zeleně a hnědi za svými okny. I teď se zvedla z postele, potmě došla k oknu a zálibně se zahleděla do houští. Zvon u Svatého Matěje právě odbil půl druhé ráno.

A pak to uviděla. Záblesk pohybu v proluce mezi dvěma keři, ozářené světlem měsíce. Lidská silueta se na okamžik zastavila a za vteřinu zmizela ve stínu. Julie sebou trhla. Snažila se zaos-třit pohled do tmy. Někdo je v její zahradě. Kdo? Co tam dělá? Žaludek se jí sevřel strachem. Nebála se o sebe, byla přece zamčena v domě a na oknech měla mříže. Dělal si starost o kočky. Chovala jich celkem dvanáct a milovala je prudkou, nesobec-kou láskou, jakou – což si připouštěla jen nerada – k manželovi a možná ani k dětem nikdy necítila. Doneslo se k ní, že ji ně-kteří sousedé kvůli jejímu zvěřinci pomlouvají. Po rozvodu zís-kala pověst podivínky, která má raději zvířata než lidi. Nehod-lala však na svém životě nic měnit. Koneckonců po peripetích, kterými prošla, má na nekonvenční koníčky plné právo.

O lýtko se jí otřela hedvábná kožešina rezavého kocoura Pana Ministra. Před čtyřmi lety – krátce po jejím rozvodu – přišel ke dveřím a velmi rychle nahradil Ludvíka Kellera v roli pána domu. Měl moudrý pohled a Julie se mnohokrát přistihla, jak mu přisuzuje lidské vlastnosti a pohnutky. Kdykoli bojovala s obavami nebo melancholií, Pan Ministr se k ní přitočil, jako by ji chtěl utěšit. Přispěchal i teď a hlasitým předením se dožadoval pozornosti.

Na něžnosti ale nebyl čas. Julie kocoura jemně odstrčila, otevřela okno a vyklonila se do noci. Zachvěla se. Byla druhá půlka října, a ačkoli ve dne slunce hřálo jako v létě, po setmění teplota klesala k bodu mrazu. V mírném vánku občas zašustily listy jabloně, jinak bylo ticho. Julie napínala uši, ale nezachytila zvuk kroků ani jiný podezřelý hluk. Možná se mylila. Není důvod panikařit.

Za tmy se bála sama vyjít ven, a tak se rozhodla, že počká do svítání a pak půjde zahradu zkontrolovat. Zavřela okno a v náhlém návalu strachu zataáhla závěs. Obvykle chtěla ze všech oken vidět nebe, ale teď se nemohla zbavit pocitu, že pokud v domě rozsvítí, vetřelec ji bude zvenku pozorovat. Nemělo smysl pokoušet se znovu usnout. Přehodila si přes ramena župan, zapnula varnou konvici a nasypala do šálku dvě vrchovaté lžičky rozpustné kávy. Samozřejmě by mohla zavolat na policii, ale co by jim říkala? Neměla důkaz, že se v její zahradě někdo cizí pohybuje; vlastně si tím ani nebyla jistá. Tohle byla jedna z mála situací, kdy litovala, že žije sama. Kdyby nahoře v ložnici spala Klára nebo Michal, probudila by je a vyšli by společně ven. Jenže ani jedno z dospělých dětí s ní nechtělo žít pod jednou střechou.

Potrásla hlavou, aby odehnala nepříjemné myšlenky. Nemělo smysl rýpat se v minulosti a ptát se, proč jako manželka a matka selhala. Uvelebila se u kuchyňského stolu, usrkávala kávu a při každém tichém zvuku sebou trhla. Vždy to byl jen bezděčný úlek. Julie věděla, že dům je starý a z jeho útrob

se každou chvílí ozývá praskání a sténání, kterého se nemusí bát.

V šest hodin usoudila, že už je venku dostatečné světlo na to, aby se odvážila prozkoumat svůj pozemek. Znovu otevřela okno a vyhlédla ven. V zahradě panoval nehybný klid, typický pro okamžik rozbřesku. Vzduch byl mrazivý a keře v měkkém ranním světle působily jako kulisy k divadelní hře o Šípkové Růžence. Julie si obula holínky, do jedné ruky vzala konzervu s kočičí potravou a do druhé těžkou kovovou baterku. Původně se chtěla vyzbrojit pohrabáčem, ale nelíbila se jí představa, že ji tak zahlédne někdo ze sousedů. Baterka byla nenápadnější a v případě potřeby se také dala použít jako zbraň.

Vzala s sebou i sáček se zvířecími vitaminy, které si objednala přes internet a zástupkyně virtuálního obchodu jí je včera dovezla až domů. Je to šikovná služba, pomyslela si Julie. Možná by tímto způsobem mohla nakupovat veškeré chovatelské potřeby; vyšly by tak levněji a Julie nerada zbytečně utrácela. Na druhou stranu jí připadalo riskantní otevírat dveře cizím lidem, kteří zboží dodávají. Včera se jí ulevilo, když s vitaminy přijela mladá žena, a ne muž. Přece jen žije sama a musí si dávat pozor na podvodníky.

Vyšla ven a pomalu kráčela mezi keři. Tráva uprostřed zahrady byla trochu slehlá, jako by ji někdo udusal. Mohla ji sešlapat ona sama, když večer krmila kočky? Těžko, vždyť obvykle chodila po šterkovém chodníčku. Teď vysypala konzervované maso do plastových misek v rohu zahrady a z kohoutku na vnější stěně domu natočila do starého hrnce čerstvou vodu. Tiše zavolala a v příští vteřině se k ní vysokou trávou začali blížit první strážníci.

Málokdy na zavolání přiběhlo všech dvanáct zvířat; kocouři se toulali a vraceli se domů jednou za dva nebo tři dny. Julii přesto znepokojilo, když napočítala jen jedenáct koček. Nevěděla, čeho přesně se obává, ale ovládlo ji zlé tušení. Možná za to mohl nedávný rozhovor s Janou Jahodovou z vedlejšího domu,

kteřá nemohla vystát, že jí Juliiny kočky kálejí na anglický trávník a občas ulehnu ke spánku v její zahradní houpačce. Největší nehoráznosti se dopustil Pan Ministr, který před týdnem vnikl francouzským oknem do vily Jahodových, pronikl do ložnice a s důstojnou samozřejmostí se stočil do klubička na manželské posteli.

„Jsem tolerantní člověk, ale aby mi cizí kocour spal v posteli, to už je moc!“ řval Juraj Jahoda z balkonu, zatímco Julie u kóhoutku vymývala kočičí misky a předstírala, že vůbec netuší, čí zvíře se tak strašně provinilo.

Následující ráno vyšla Jana Jahodová z domu přesně v okamžiku, kdy Julie mířila do pekárny pro čerstvé rohlíky.

„Dnes bude krásně,“ zašvitořila Jana a srovnala s Julíí krok. Byla to korpulentní pětáctýřicátnice, bývalá úspěšná manažerka, kterou závislost na alkoholu a povzbuzujících lécích nejprve vystřelila na vrchol, aby ji zakrátko připravila o místo i o dobrou pověst. Julie věděla, že její sousedka je už třetím rokem nezaměstnaná, nechává se živit podnikajícím manželem a utápí pocit zbytečnosti v lahvích levného vermutu. Litovala ji, ale nesusoucíla s ní. Ačkoli vedle sebe žily skoro dvacet let, nespřáteliily se, a dokonce si ani nepřestaly vykat.

„Odpoledne má být až dvacet stupňů. To je na polovinu října opravdu hodně,“ odpověděla obezřetně Julie a krátce spočinula pohledem na Janiných černých lodičkách. Nepochybně kdysi stály spoustu peněz, ale teď byly sešmajdané a měly okopané špičky. Od chvíle, kdy Jana zůstala „na volné noze“, jak vznešeně nazývala svou nezaměstnanost, přestala dbát na zevnějšek. Občas byla dokonce mírně cítit potem. Julie se od ní odtáhla. Neměla ráda, když někdo cizí šel těsně po jejím boku a při chůzi se jí letmo dotýkal. Navíc čekala potíže a nemýlila se.

„Poslyšte, my jsme spolu vždycky dobře vycházely, že? Mám vás ráda, Julie. Jste moc milá ženská. Jen ty vaše kočky mi vadí. Musíte je odstranit,“ prohlásila Jana. Ačkoli bylo sedm ráno, dech jí sotva postřehnutelně páchl vermutem.

„Nerozumím vám. Jsou to moje kočky a mám je na soukromém pozemku.“

„Julie, vzpamatujte se. Od té doby, co se odstěhoval Ludvík, se chováte... podivně. Já zvířata miluju, to samozřejmě ano, ale všeho moc škodí. Vaše kočky se neustále objevují na naší zahradě. Motají se mi kolem garáže. Když přijíždím autem, trnu hrůzou, že některou zajedu. Jsem citlivý člověk, Julie. Nesnesla bych pohled na mrtvou kočku!“

Julie na ni ostře pohlédla. Jana jí nepripadala ani trochu citlivá. „Nedám je pryč. Vyloučeno.“

„Ach bože, proč tak komisní tón? Já opravdu miluju zvířata, Julie. Jde mi jen o jejich dobro. Chápu, že jste se potřebovala něčím zabavit, když vám obě děti tak brzy odešly z domova. Asi jste osamělá, ale...“ Nedokončila větu a šlehla po Julii zlomyslným pohledem. Věděla, že řála do živého.

„Nejsem osamělá! Nevadí mi, že se Klára s Michalem odstěhovali. Každé dítě přece jednoho dne vylétne z hnízda a ty moje to jen udělaly o pár let dřív než jiné. Kočky s tím nemají nic společného,“ odpověděla Julie, ale věděla, jak neupřímně to zní.

„Jak myslíte. Podle mě není normální, když někdo žije ve městě a chová tolik zvířat jako vy.“ Jana ji pohladila po předloktí. „Vaše kočičky by si zasloužily každá jiného majitele, který by se jim maximálně věnoval. V útulku by jim nebylo zle a časem by si je jistě někdo hodný odvezl. Abych vám pomohla, zavolala jsem do Sdružení ochránců zvířat, jestli by vaše kočky nevzali do karantény. Samozřejmě nejdřív odmítli, ale když jsem předestřela, že jsem vlivná osoba s kontakty na ministerstvu životního prostředí...“ důležitě se odmlčela, „... svolili, že přijedou a odchyti je. Naočkují je, odčerví a začnou je nabízet novým majitelům.“

„Děláte si legraci?“ zeptala se s nadějí v hlase Julie.

„Samozřejmě že si nedělám legraci. Abyste věděla, většina útulků dospělé kočky vůbec nepřijímá – berou jen kofata. Měla

byste být ráda, že jsem vám ten odvoz vyjednala. Radím vám, abyste zavolala do Sdružení a odkázala se na mě. Bez vašeho souhlasu nepřijedou, protože máte kočky na vlastním pozemku," dodala sousedka skoro lítostivě. „Něco vám povím, Julie, ale zůstane to jen mezi námi, ano? Manželovi včera ruply nervy. Tvrdí, že od té doby, co nám zahradu okupují vaše kočky, se tady necítí jako doma. On není jako já, víte? Kočky nesnáší.“ Tvrdě na Julii pohlédla. „Prohlásil, že pokud se jich nezbavíte dobrovolně, otráví je jedem na krysy.“

„Vy mi vyhrožujete?“ To bylo jediné, na co se Julie zmohla. Proč ji sousedé nenechají v klidu žít? Proč si ani na své zahradě nemůže dělat, co chce?

„Proboha, nač tak silná slova? Řekněme, že vás varuju.“

Julii nepřipadalo pravděpodobné, že by Jahodovi výhrůžku mysleli vážně. Z doslechu věděla, že je jejich manželství před rozpadem; nejspíš se pohádali a přiopilá Jana si vybíjí zlost na ní a na jejích kočkách.

Teď si však vybavovala každé slovo toho podivného rozhovoru a po zádech jí běhal mráz. Co když Jana mluvila pravdu? Je možné, že soused v noci vnikl na její pozemek, aby vhodil do kočičí misky otrávenou návnadu?

Z hloubi zahrady zaslechla tiché, žalostné zamňoukání. Chvilu trvalo, než zjistila, odkud vychází. Podle tónu kočičího hlasu poznala, že je zle. Naučila se rozlišovat různé druhy mňoukání; znala kočičí pozdrav, projev radosti i bolesti. Tohle bylo volání o pomoc.

Rozhrnula křoví a leknutí ji ochromilo. Několik vteřin se nedokázala pohnout, vykřiknout, nadechnout se. Pak sípavě natáhla do plic chladný vzduch a začala jednat.

Pod nízko posazenou větví osaměle rostoucího stříbrného smrku ležela obdélníková klecová past, jakou používají myslivci na chytání škodné. Byla stará a na zrezlém pletivu ulpěly různobarevné chomáčky srsti lapených zvířat. Teď se uvnitř třásl Juliin černobílý kocour Chaplin.

Julie neměla tušení, jak se past otevírá. Věděla jediné: musí kocoura dostat rychle ven. Zvíře se trochu zklidnilo, upíralo na ni vytřeštěný pohled a jen občas tiše zasténalo. Julie lomcovala zapadlými dvířky. Bezvýsledně. Zlomila si dva nehty a poškrábala se o zrezivělou hranu klece. Pak si všimla západky, která držela dvířka pevně zavřená. Prsty měla tak rozechvělé, že ji nedokázala hned uvolnit. Konečně klec otevřela a kocour vystřelil ven jako blesk. Vypadal vyděšeně, ale zdravě.

Julie se rozplakala úlevou. Co by se stalo, kdyby dnes výjimečně nepřišla na zahradu tak brzy? Obvykle krmila kočky až kolem osmé; poté, co se vrátila z nákupu a posnídala. Uvědomovala si, jak velké měl Chaplin štěstí. Nebýt její nespavosti a stínu, který zahlédla v zahradě, kocour by možná za pár hodin nebyl mezi živými. Majitel klece by si pro něj přišel a bůhvíco by s ním udělal.

Kdo past nastražil? Proč? Sdružení ochránců zvířat by jistě neodchytávalo kočky na soukromé zahradě bez souhlasu majitele. Pokud klec přinesl Jahoda, k čemu potřeboval zvíře živé, když ho mohl jednoduše otrávit? Julie sklopila pohled k pasti, ve které zůstala návnada: velká páchnoucí hovězí kost. Poklidná zahrada, kterou tolik milovala, jí náhle připadala děsivá. V jednom měla jasno: klec, kterou našla, už neuvězní žádné zvíře. Mohla by ji zatížit kamenem a hodit z mostu do řeky, anebo, pokud na to bude mít dost síly, ji ve sklepě rozbít kladivem. Rázovala zahradou, otevřenou past v jedné ruce, baterku v druhé. Kdyby jí v tom okamžiku zkrížil cestu kdokoli z rodiny Jahodových, zmobilizovala by všechnu energii, která dřímala v její drobné postavě, a přetáhla by ho těžkou klecí přes hlavu.

Věděla, že majitel si pro past přijde. Stačí stát u okna a dívat se. Nejspíš se objeví už za chvíli...

Už byla skoro u vchodu do domu, když bezděčně zvedla pohled k vile svých sousedů.

U okna v prvním patře někdo stál a pozoroval ji.